יח:

ל) [חגיגה ט: ושם נסמן],ב) [שבת קלה: וש"נ],

הגהות הב"ח

(א) גם' חיילא מאורתא תנו רבגן נטמא בשביעי:

(ב) שם כך אשמו מעכבו:

(ג) רש"י ד"ה ורב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת

טומאות הרצה כגון כנ"ל והד"א: (ד) ד"ה משום

עולה לא בעיא מיעוט

דההוא דעולה לא אמיא

לא משום כפרה ולא

משום:

גליון הש"ם

גמ' הביא חמאתו. עיין

לקמן דף נו ע"ל תד"ה

נקומן לף נו עים מני ס וסופרין: תום' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו'

אלא א"א לומר כן. ע׳

:לקמן ד' נד ע"ח

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר נמחה.

(ובזה א"ל לכ"מ שדחקו החוס' בזה לגרסא דידן ר"א): [ב] שם אליעזר

הנהות מהר"ב

רנשבורג

א רש"י ד"ה ומדלא [א מוקים לה וכו' אע"ג דאינו

קרב עד היום רמיא וכו׳

. כל"ל: ב] תוד"ה מתחיל

ומונה מיד דברי ר"א וכו'

מכי הזה וטבל וכי נטמא

הגהות התוספות

1. ל"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. ל"ל

לשייך. 3. ל"ל וכי. 4. ל"ל

ולא גרסינן ליה. 5. ל"ל קלת

53

לרבי דאית נהו

יו א מיי׳ פ״ו מהלכות נזירות הלכה טו: "ח ב מיי שם הלכה יב:

תורה אור השלם ו. וְעַשֵּׁה הַכֹּהֵן אֲחַד לחטאת ואחד יְרַפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא וְרַפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנְּפֶשׁ וְקִדֵּשׁ אֶת

ְוְהַבִּיא כֶּבֶשׁ בֶּּן שְׁנְתוּ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָראשׁנִים יִפְּלוּ כִּי טְמֵא במדבר ו יב

ראשו ביום ההוא:

נוסחת הריב"ן

א] להו כרבי: ב] דנקטו בה גבי זיבה במסכת: גז שהיה: שראויה להביא קרבן ואי נטמא ביום שמיני מיחייב קרבן על כל אחת ואחת. יהשאר לימא: הז מחזי להקרבה: ו] דכתיב בהו: נהקו בה. ז] דכמיב בהו. ז] ואע"פ: ח] בכ"י כתוב כאן בזה"ל וה"ג וחכ"א קרבן א' על הכל עד שיביא אשמו הביא אשמו ונטמא הביא אשמו ונטמא מביא הרבו על כל אחת ואחת הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה אין מתחיליו כו' והשאר ליתא. (ול"ע כי נראה ט"ס]: ט] שתי: י] בכ"י כתוב כאן בוה"ל לפי שמצינו בכל האשמות שבתורה שהן מעכבין כדאמריגן הביא כפרתו אוכל בקדשים כך אשתו מעכבו כו': כ] יתחיל: ל] לא בעיא מיעוטא דהא לא אתיא לא משום טומאה ולא כתוב זה הדבור לעיל כנ"ל:

מוסף רש"י

לילה לאו מחוסר זמן הוא. אין מחוסר זמן כמי וגיע לילו להקריב קרבנותיו (חגיגה ט:). שהגיע

פי' הרא"ש ביום ההוא למה לי תנהו ענין לזי. כלומר ביום ההוא של תגלחתו: לוקמה כר' וכגון שנטמא בליל ח' דקרי' ביה טומאות הרבה דמתחיל' ליל ח' חלה עליו נזירות טהרה וחדא קרבן הוא דמייתי דאכתי לא יצאת שעה שראוי להביא קרבן שכוו שואה לוובא קובן עד למחר. ומדלא מוקי לה הכי ש"מ קסבר לילה לאו מחוסר זמן דכל דבר שזמנו ביום מתחלת הלילה יש לו דין היום אע״פ שאינו מביא קרכן אע פ שאינו מביא קובן כלילה הילכך מביא ב׳ קרבנות: הא בהא תליא. בלומר לא מצית למפשט כלומו לא מבית למפשט דלילה לאו מחוסר זמן הוא מדלא אוקמא כר׳ דאפי׳ אי לילה מחוסר זמן לא מצי לאוקמה כר׳ דאי אמרת לילה מחוסר זמן אימת מחזי לקרבן נזיר מצפרא טהרה נמי לא חיילא עד צפרא דוכפר וקדש את ראשו בשעה

ורב החוא למה לי. דממילא ידעינן דאשמיני קאי: אצ"פ שלא ורב הסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כרבי יוסי ברבי יהודה לוקמה 🗅 כרבי. ומשכחת שולה דאית בהו טומאות הרבה: כגון דחזיא בליל ג) [לקמן נד.], ד) [פסחים נט. ע"ש ערכין כא. ע"ש], ד) [ל"ל טומאה שטמ"ק], שמיני. כלומר דנטמא בליל שמיני והאי דאמר דחזיא לאו דוקא

בליל שמיני דטומאות הרבה איכא מכיון דנטמא בליל ח' וחיילא עליה טהרה ואינו חייב עליהן אלא קרבן אחד לפי שעדיין לא הגיע יום שמיני ששהיתה שעה הראויה להביא בה קרבן: ומדלא מוקים לה. רב חסדא בכה"ג ואליבא דרבי חיפשוט מינה דאית ליה לרב חסדא דלילה לאו מחוסר זמן הוא דו דאם נטמא בליל שמיני הוה כנטמא ביום שמיני דנטמא בשעה שראויה להביא קרבן אע"ג דאינו קרב עד היום א] דמיא הלילה ליום וחייב הרבן על כל אחת ואחת: אמר רב מדמ בר מהבה. אפינו אי אים ליה לרב חסדא דלילה מחוסר זמן הוא אכתי לא מתוקמא ליה כרבי דהא בהא תליא: דאי אמרת לרבי מחוסר זמן הויא אימת מיתחזי לקרבן ללפרא ונזירות טהרה נמי לא חיילא עליה עד לפרא. והילכך כי מיטמי בליל שמיני כולה טומאה אריכתא היא ולית לך למימר בהו טומאות הרבה ואי אמרת דלרבי אינו מחוסר זמן דלילה נמי סומן הקרבה ואית בהו טומאות הרבה נזירות טהרה נמי חיילא מאורמא וחייב קרבן על כל טומאה וטומאה הילכך לא מיחוקמא כרבי כלל: ה"ג ח"ר נטמא בשביעי וחזר ונטמא כו'. ואית ספרים יודגרסי ביה גופא נטמא בשביעי כו' ושבושא הוא דקי"ל דכל היכא דכתב גופא דכבר נשנית ההיא שמעתא לעיל ואילו הכא לא נשנית כלל: מתחיל ומונה. לנזירות טהרה מיד כיון שהגיע שמיני יוואפילו שלא הביא קרבנותיו דברי ר׳ אליעור: יוחכ"א קרבן אחד על הכל עד שיביה הטחתו הביה הטחתו

ונטמא מביא קרבן על כל אחם ואחם הביא הטאתו ולא הביא אשמו מונה. מירות דטהרה אבל אם לא הביא

שבתורה מעכבין. כדאמרינן (יבמות דף עד:) הביא כפרתו אוכל בקדשים: מ״ל

כדפרישית לעיל לר״א ולשון הש״ם דקאמר אע״פ שלא הביא קרבנותיו הוי פירושו אע״פ שלא הגיע יום הראוי קנת ּ להביא

חטאתו אינו מונה. לעולם אין מתחילין למנות לנזירות טהרה עד שיביא חטאתו אחד מהללו ששני תורים שמביא אחד לחטאת שאם נטמא קודם שהביא חטאתו אינו מביא אלא קרבן טומאה אחד אבל אם הביא חטאתו ולא הביא אשמו כבש בן שנתו לאשם מונה למירות ימי טהרה: יוכך השמו מערבו. שלה יתחיל למנות עד שיביה השמו: בשלמה לר' אליעור. דאמר מתחיל ומונה מיד: אע"פ שלא הביא קרבנות. שמתחיל למנות מבו ביום. ולרבנן אתא ליה ההוא אע"פ שלא הביא את אשמו: אע"פ שלא הכיא עולסו. שהאחד לעולה ובלבד שהביא אשמו וחטחתו מתחיל למנות: משום עולה לח (ד) לומיבעית. דהיח לח חתיח לא משום עולהם ולא משום נזירות אלא לדורון בעלמא: מוכל האשמות

יום הראוי. פי' הרא"ש (המשך) שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבז על טומאתו שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח׳ צ״ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכז לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ קרבנותיו דהיינו משביעי . וכדדריש ר"י בר' יהודה משביעי הוא דחיילא נזי׳

קרבנותיו דהיינו יום ז' ולא הוי פירושו כההוא דלעיל דקאמר הש"ס אליבא דרבי ביום ההוא מיותר לומר לך אע"פ שלא הביא קרבנותיו דההוא ודאי הוי פירושו לרבות יום שמיני דוקא משהאיר הבקר אבל אליבא דר"א אתא [לרבות] אפילו יום השביעי כדפי": ולרבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו. אע"ג שכל אשמות שבתורה מעכבות הכא מרבינן מההוא דלא מעכב ליה מלחול עליה נזירות טהרה: אלא לר' ישמעאל ההוא מאי אתא לרבויי אמר לך אע"פ שלא הביא עולחו: **ררבון ע**ולה לא בעיא מיעומא דדורון בעלמא הוא. וא"ת מ"ט דרבי ישמעאל שפיר קאמרי ליה רבנן וי"ל משום דחטאת ועולה כתיבי בחד קרא והדר כתיב וכפר עליו וקדש ראשו דס"ד דאע"ג דעולה דורון הוא כיון דאקדמיה קרא לוקדש ראשו לא חייל עליה מירות טהרה עד דמייתי לעולה נמי קא משמע לן ההוא לומר אע"פ שלא הביא עולמו ומסתברא לאוקמי לעולה ולא לחטאת דעיקר כפרה בחטאת וא"ת מנא ליה להש"ס לעיל לומר בפשיטות אליבא דרבי דההוא (מפרש) מרבה אע"פ שלא הביא קרבנותיו פי' משהאיר השמיני חייל עליה נזירות טהרה דלמא לא מרבה רבי אלא הביא חטאתו ולא אשמו או כר' ישמעאל שלא הביא הרבז. ורבנז סברי דלא חיילא עד שיביא חטאתו. ור׳ ישמעאל אומר אפילו אשמו. וא״ת הא דקאמר רב חסדא ביא הוב אך קבן היבן סבר האחר האי היא ביש ביש החשמה. היא היא היא האביר אישנה האחר אישנה האחר היא קאמה ו- בחסוא לעיל אי בנטמא בח׳ חודת נעומא בח׳ הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן מנליה דרי דלא כרי ישמעאל. ו וי״ל דלישנא דמילתיה דר׳ משמע ליה הכי מדקאמר ביום הבאת קרבנותיו בסתם ולא פירש עד שיביא חטאתו או אשמו. משמע דהיום גורם אע"פ שלא הביא כלל. ורכנז ההוא אע"פ שלא הביא אשמו. דוקדש את ראשו כתיב בתר ב' תורים או ב׳ בני יונה כתיב וקודם אשם לומר לך אפילו לא הביא אשמו: אע״פ שלא הביא עולתו (דממילא) [דמעולה] סליק דעולה

הביא קרבנותיו. דפשטיה דקרא משמע דלא חייל עליה מירות עד שיכפר בעולה ובחטאת דכתיב בקרא [קודם] וקדש ראשו והשתא אתי יתורא דביום ההוא לאשמועינן דחייל עליה נזירות ביום הכא אלא איידי בזדנקיט לה במס׳ כריתות [ח.] נקטיה להכא וחזר ונטמא שמיני אע"פ שלא הביא קרבנותיו:

לוקמה כרבי וכגון שנשמא בליל ביום ההוא למה לי אם אינו עניו לשמיני שמיני. דחייל עליה תנהו ענין לשביעי ורבי גמי הכתיב ביום ההוא אמר לך רבי ההוא להכי הוא דאתא מירות קודם הבאת קרבנותיו ול"ג [דחוא] פי׳ כיון [דמרבינן] לרבי ביום לומר לך אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורב השמיני אע"פ שלא הביא קרבנותיו חסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כר' יוםי ברבי א״כ גם בליל שמיני חייל עליה נזירות יהודה לוקמה כגון דנטמא דחזיא בליל שמיני ושייך² ליום שמיני ומעתה נוקי למתני׳ ורבי היא מדלא מוקים לה כרבי לימא קסבר כרבי דנטמא בליל ח' דכיון דחייל ליליא לאו מחוםר זמן הוא אמר רב אדא בר עליה נזירות טומאות הרבה יש כאן ומ"מ פוטר עלמו בקרבן אחד לפי אהבה יהא בהא תליא אי אמרת ליליא שלא יצא שעה אחת הראויה להביא מחוסר זמן אימת מיחזי לקרבן לצפרא נזירות קרבנותיו דאין מקריבין קרבנות בלילה מביום לוותו מדלא מוקי לה נמי לא חיילא עד צפרא ואי אמרת ליליא אינו מחוסר זמן נזירות מהרה חיילא מאורתא: הכי נימא קסבר ליליא לאו מחוסר גופא נממא בשביעי וחזר ונממא בשביעי 🚳 זמן הוא פי׳ ולא לענין שיוכל להקריבו אינו מביא אלא קרבן אחד נממא בשמיני בלילה אלא דחשבינן ליה כיצא לשעה וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן על כל אחד שראוי להקריב קרבנותיו ולא יפטר בקרבן טומאה אחד: הא בהא ואחד מתחיל ומונה מיד יודברי ר' וא אליעזר תליא. ולא מני אחיא כרבי: ה"ב אי וחכ"א יקרבן אחד על הכל עד שיביא חמאתו אמרת לילה מחוםר זמן אימת מייתי הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא קרבן עד צפרא נזירות נמי לא חייל מביא קרבן על כל אחד ואחד •יהביא חמאתו עד צפרא דכפר וקדש כתיב בשעה ולא הביא אשמו מונה ייר' ישמטאל בנו של שראויה להביא קרבן חייל נזירות רבי יוחנן בן ברוקה אומר כשם שחטאתו מהרה כינ נטמא בלילה לא הוו טומאות עיכבתו 🌝 כן אשמו מעכבו בשלמא לרבי הרבה אלא טומאה אריכתא ואי קסבר לילה לאו מחוסר זמן להחשב כשעה [-] אליעזר אמר קרא יוקדש את ראשו ביו' ההוא שראויה להקריב בלילה נזירות נמי אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן ההוא אע"פ חייל מחמתה ומיחייב קרבן טומאה שלא הביא אשמו אלא רבי ישמעאל ההוא על כל אחת ואחת: אית ספרים למה לי אמר לך ההוא אע"פ שלא הביא עולתו ורבגן עולה לא בעי מיעומא דורון דגרסי ביה גופא נממא בשביעי בו' ולא גרסינן בדכולה הש"ס לא בעלמא הוא מאי מעמייהו דרבנן דתניא גרסינן גופה אלה כשהש"ם הביה יוהזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו מימרא או ברייתא תחילה ומייתי לאשם מה ת"ל לפי שמצינו שכל אשמות אותה אגב גררא אז חוזר ואומר גופא לפרש המימרא או הברייתא שבתורה שהן מעכבין יכול אף זה מעכבו

> לעיל אלא מלישנא דהש"ס לעיל דהאמר אילימא שנטמא בשביעי: אינו מביא אלא קרבן אחד. אע"ג דס"ל דחייל עליה נזירות טהרה משביעי כיון דנטמא עד שלא האיר השמיני שעה הראויה להביא קרבנותיו נפטר בקרבן אחד על טומאות הרבה אבל כשנטמא בשמיני וחזר ונטמא בח' כיון שילא לשעה הראויה להביא קרבנותיו מביא קרבן על כל אחד ואחד: מתחיל ומונה מיד דברי ר' אליעזר ובו'. לכאורה הוה משמע דמתחיל מנין נזירות טהרה שלו בשמיני ° אלא אי אפשר

אבל ברייתא לא הביא הש"ס כלל

לומר כן דאי לא חייל עליה נזירות טהרה שלו אלא בשמיני א"כ כי נטמא בשמיני לא סותר אלא יום אחד ולא הוה מתחייב קרבן טומאה לרבי אליעזר [כדתנן] במתני' ר"א אומר לא [בו] ביום אלא מתחיל ומונה מיד בשביעי דאז חייל עליה נזירות טהרה מכי הזה וטבל (מכי הזה וטבל) וכי נטמא בשמיני סותר ב' ימים ומתחייב שפיר

בֿקרבן בּו ובטומאה לרבי אליעזר: רחב"א קרבן אחד עד הכד עד שיביא חמאתו בו'. רבון סבירא להו דלא חייל נזירות טהרה עליה עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה נזירות טהרה [וטעמייהו] יליף בסמוך: בך אשמו מעבבתו. דלא חייל עליה נזירות טהרה עד שיביא גם אשמו וטעמיה מפרש בסמוך: בשלמא דר' אליעזר אמר קרא וקדש ראשו ביום ההוא. מיותר ביום ההוא לרבות ביום השביעי דמשביעי חייל עליה נזירות טהרה

> בלילה טומאה אריכתא הוא. ואי אמרת לילה לאו מחוסר זמז נזי׳ טהרה חלה מאורתא וכי נטמא בלילה מביא קרבז על כל ביר היו מותח הוה בואה וההיה אה התידעית היא מותחים ובין כדי מהוה המהיה אה בטסאיביר הייבר אין בין ביר לא הייבר מ אי ואי כמו שנטמא ביות היה גופא נטמא בדי וכר. הך גופא לא הוי כשאר גופא שבחלמוד אלא שלשון נזיר משונה שהרי לא הביא זאת הברייתא לעיל אלא משום דרבי ורבי יוסי איירי לעיל בהך עניינא אמרי גופא: מתחיל ומונה מיד. פי׳ מיד בדי אחר שהזה וטבל דס"ל דנזי' טהרה חיילא בז' כר' יוסי בר יהודה. וכן מוכח לקמן פ' כ"ג דתנן ואינו מתחיל למנות עד שיטהר ומיבעי׳ ליה בגמ׳ עד שיטהר בז׳ ומני ר״א היא. והאי דקים ליה לתלמוד הכי ולא בעי לפרושי מתחיל ומונה מיד בח׳ אע״פ